

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Anden Behandling af Forslag til Lov angaaende Ændring i Reglerne om det kirkelige Tilsyn med Folkekirkens Præster i visse Tilfælde.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 1673, Udvalgets Betænkning i Tillæg B. Sp. 3001).

Formanden: Denne Sag kan ikke uden Tingets Samtykke komme til Behandling i dette Møde, men hvis ingen gør Indsigelse, betragter jeg Samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Udenfor Betænkningen var der ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslaget, det stillede Ændringsforslag og Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ordføreren (Piper): Den Betænkkelighed, der kom til Orde fra vort Partis Side, da denne Sag var til første Behandling, er ikke blevet mindre under Forhandlingerne i Udvalget. Disse Forhandlinger har ikke kunnet føre til, at der er blevet tilvejebragt Enighed i Opfattelsen mellem Udvalgets Medlemmer; de har heller ikke ført til, at der har kunnet dannes et Fler-tal om et bestemt Forslag. Til en vis Grad er der dog et Fler-tal til Stede i Udvalget, idet nemlig det langt overvejende Antal af Udvalgets Medlemmer har været enigt om, at man ikke skulde løse store kirkeorganisatoriske Spørgsmaal under den nuværende Situation; og at det vilde være urigtigt at lade den nuværende Rigsdag beskæftige sig dermed. Dette maatte være forbeholdt den Rigsdag, som vælges i Henhold til den nye Grundlov, med det stærkt udvidede Vælgertal, og ikke mindst bør der vises Kvinderne det Hensyn, at de kommer til at lægge deres Lod i Vægt-skaalen, naar der er Tale om de religiøse Spørgsmaal. Der er et langt overvejende Fler-tal i Udvalget for denne Opfattelse, og Konsekvensen deraf maatte jo være, at man ikke vedtog noget Forslag, der kunde gribe ind og træde hindrende i Vejen, naar man senere vil tage dette Spørgsmaal op til Forhandling, hvis det skulde paatrænge sig. Imidlertid er det kun et Mindretal, der har villet føre denne Konsekvens ud i Livet, medens det andet store Mindretal har ment, at der foreligger saa-

danne Omstændigheder, at der maa foretages noget i nærværende Øjeblik. Det Mindretal, hvortil jeg hører, kan imidlertid ikke se, at der er en saadan Nødvendighed til Stede. Der siges, at dette er en Lejlighedslov, og at den ikke vil faa Følger bagefter. Dette kan vi fra vor Side ikke indrømme. Jeg tror ikke, at det gamle Ord: „Een Gang er ingen Gang“ holder Stik; man vil altid, hvis man vedtager denne Lov, vise tilbage til, at der her er et Præcedens. Og selv om den ikke gennemføres saaledes, som Lovforslaget er forelagt af den højtærede Minister, men i den Form, hvortil det nu foreslaas ændret af et andet Mindretal, tror vi fra vor Side, at den alligevel vil vise sin skadelige Indflydelse i Fremtiden, og man kommer ikke til at staa rent og klart overfor disse Sager, om der en Gang skulde blive Tale om at tage dem op til en samlet Drøftelse.

Dette er Grunden til, at vi har maattet tage vor egen Stilling. Denne Stilling medfører altsaa den Konsekvens, at vi stemmer imod baade det stillede Ændringsforslag og det oprindeligt fremsatte Lovforslag, og dette vil jeg anbefale mine Meningsfæller og i øvrigt dem, der maatte se paa Sagen ligesom vi, at gøre.

J. Pedersen: Det Mindretal, hvortil jeg hører, er ikke stemt for Ministerens Forslag. Grundene dertil er fremførte i Betænkningen i al Korthed, og jeg har udtalt mig udførligt derom ved første Behandling, saa jeg finder ingen Grund til i Øjeblikket at komme nærmere ind derpaa. Jeg skal da indskrænke mig til at sige nogle Ord til Anbefaling for det af det andet Mindretal stillede Ændringsforslag. Dettets § 1 gaar, som man vil se, ud paa at gøre Ministerens Forslag anvendeligt for Vaalse Vælgmenighed, og kun paa den, paa Betingelse af, at et Menigheds-møde i Sognet udtaler sig derfor. Man har sagt, at en saadan Appel til Vaalse Sognemenighed vilde være en Fornærmelse, idet Menighedens Repræsentation gentagne Gange har udtalt sig for at fea den Mand til Præst, som der nu er Tale om at ansætte. Jeg kan ikke erkende, at der i en saadan Henvendelse til Sognemenigheden i Vaalse ligger nogen Fornærmelse. Skulde der overhovedet være Tale om en Fornærmelse i dette Forhold, vil jeg snarere sige, at det var en Fornærmelse at give Vaalse en Præst uden at spørge, om de vil have ham under de Vilkaar, under hvilke han nu skal ansættes, thi det er et Spørgsmaal, som man i Vaalse ikke har haft Lejlighed